

Super-heavy rhymes in Old English

Rymy superciężkie w języku staroangielskim

Streszczenie

Występowanie superciężkich rymów w języku staroangielskim (tj. takich konfiguracji, w których po długiej samogłosce lub długim dyftongu następuje zbitka spółgłoskowa np. *prēost* lub *fūht*) skłania do zadania pytań dotyczących struktury składników sylabicznych postulowanych w ramach teorii fonologii rządu (Government Phonology). W szczególności struktura rymów superciężkich wydaje się przeczyć jednemu z fundamentalnych założeń fonologii rządu, a mianowicie założeniu, iż składniki sylabiczne mogą posiadać maksymalnie dwa elementy. W trakcie analizy danych staroangielskich okazuje się jednak, że wszystkie przypadki, w których mamy do czynienia ze strukturą rymów superciężkich dają się zanalizować jako sekwencje, w których fonologicznie długa samogłoska poprzedza kombinację samogłosek stanowiących dwa odrębne nagłosy należące do różnych domen, lub takie, w których kombinacja wygłos nagłos poprzedzona jest sekwencją dwu krótkich samogłosek stanowiących odrębne ośrodki sylaby przedzielone pustym nagłosem. Analiza danych staroangielskich pokazuje zatem, że istnienie wyrazów posiadających strukturę superciężkich rymów może być wyjaśnione na gruncie kluczowych pojęć fonologii rządu.